

ПРОЛОГ

Віддатися чоловікові без пристрасті — це глухота, порожнеча, чорна діра. Але існує інша, абсолютно спокуслива форма віддавання: акт цілковитої упокори.

М. Р., Щоденник

Тремтливе передчуття насолоди віддається болем. Попід шкірою. У голові. Лоскітно дрижить в усьому тілі — від пальців ніг до грудей, між стегнами, на кінчику язика, навіть під повіками. Змушує вібрувати стіни спальні. Пронизує її прохолодне, бузково-кремове лоно. Вона відчуває, як нап'ята пульсація поступається невблаганному трему. Завихрюється хаос, якого ніяк не уникнути. Чи порятувалася би вона від нього, якби могла? Ні. Без цього збудження почувалась би мов розчленованою. Мертвою.

Єдина проблема — відчуття провини. Воно підкрадається підступно, гризе зсередини, роз'ятрує нагноєні рани. Звісно, ретельно маскуєчись, бо ж їй підвладні й омана, і реальне сприйняття. Загнuzдана сила, дбайливо утримувана в певних межах. У нею визначених межах.

Мугикаючи мелодію, знану з дитинства, — якусь коліскову, — вона поволі проводить криваво-червоними нігтями по своїх маленьких грудях. Біль — її афродизіак, лише він притупляє думки, які безладно шугають у голові. Лише біль змушує замовкнути її зранену психіку.

Блискучі нананікюрені нігті ковзають м'якою плоттю до сосків, залишаючи по собі червоні пасмуги на ніжній кремовій шкірі. Ствердлі соски лоскочуть від очікування насолоди. Вона обережно скручує їх великим та вказівним пальцями. Раптом їй забиває подих, проштрикує пекучий біль, коли легені наповнюються повітрям. У тридцять шість інфаркт неможливий! Вона в бездоганній формі, тренується щодня, грає у сквош і теніс, не зловживає калоріями. Минулого місяця пройшла щорічне обстеження, яке підтвердило: вона абсолютно здорова. Що ж не так? Вона знає, що не так.

Напад докорів нечистого сумління. Він наче буря. Ненавидить це відчуття. *Стережися, Мелані! Ти ступаєш на сам край прірви, не усвідомлюючи небезпеки. Не зірвися!*

Піт на шкірі поволі висихає. Прохолодне віяння пізнього жовтня струменить крізь відчинене вікно. У кімнату вриваються вуличні звуки, Сан-Франциско огортає вечірній туман. Угорі — серпик місяця. Зловісно мерехтить небо.

Впевнений дзвінок у двері. Вона ціпеніє. Навіть дихати перестає. А тоді швидко оговтується. Завмирає перед великим дзеркалом у спальні, прискіпливо й водночас відсторонено оглядає себе. Вона старанно підбрала одяг. Пошита на замовлення рожева шовкова блузка. Чорні шелесткі шовкові штани. Чорні сандалі на босу ногу. Елегантно, хоч і не без спокусливої нотки. Вона проводить гребінцем по густому, рівно підстриженому до пліч каштановому волоссі. Ще один критичний погляд у дзеркало. Так, вона готова.

Іронічна посмішка грає на устах, навіть тієї миті, коли раптом запаморочується в голові й доводиться опертися на стіну, щоб не впасти. Та нудота швидко відступає. Змушує себе до цього силою волі. А сили волі їй не бракує. Усе гаразд. Вона всміхається.

Вона виходить у вітальню, оглядає кімнату доскіпливим поглядом жінки, яка звикла до постійного самоствердження. Як і всі кімнати її вікторіанської міської вілли на Пасіфік Гайтс, вітальня також оформлена стильно й елегантно. Анітрохи не перевантажена меблями. Стіни ніжного персикового кольору. На вікнах жалюзі з тикового дерева. Марокканський килим

у темних тонах — брунатний, сірий, темна умбра — встеляє помальовану на біло дубову підлогу. Дві дво-місні канапи, драповані шовком блідо-карамельного кольору, стоять одна напроти другої. На журнальному столику з соснини — ваза із хризантемами й два кришталеві келихи на шампанське. Величезне вікно в еркері так і просить кімнатних рослин, але їх немає. Нещаслива в неї рука для рослин, та й не хочеться їй дивитися, як вони поволі гинуть від недогляду. Зі смутком чи відчаєм? Вона не знає. І те, і те тісно переплітаються.

У двері більше не дзвонять, але вона знає, що він стоїть біля входу й терпляче чекає. Розуміючи, що вона розтягує задоволення від передчуття. Як і він. У цьому вона не сумнівається. Сама лиш думка про це збуджує її.

Вона всміхається, відчиняючи двері. Швидко повертає на обличчя невимушену маску, відчуваючи однак, що їй це не надто вдається.

Він мовчки стоїть на порозі, відверто й безпристрасно розглядаючи її. Обличчя — *tabula rasa*.

Вона помічає пакунок у його руках. Шампанське. Це цікаво. Провокативно. Мов загравання. Але досить. Вона нічого не хоче аналізувати.

Вони сидять на канапі. Вона спостерігає за ним, пригублюючи шампанське. Відчитує з його погляду, що

йому затишно. Вона ввімкнула тиху джазову музику — Бренфорда Марсаліса. Світло приглушене, мерехтять свічки, настрої розніжений і романтичний. Він перебирає пальцями її волосся, підносить до губ келих із шампанським.

Вона намагається не показати, як ледве стримує жагу. Тепер, коли він тут, страху вже немає. Вона довіряє йому. Він наче маестро-диригент великого симфонічного оркестру. Вона — його оркестр.

Він легко гладить її щоку. Його доторки — мов вибух.

— Сьогодні ти схожа на маленьку дівчинку, — каже він.

Вона спантеличена, але в душі потішена.

— Маленька дівчинка?

— Намагаєшся це приховати, але марно.

Він кладе руку їй на плече, прихиляє її голову до свого плеча. Так вони сидять у лагідній тиші при мерехтінні свічок, слухають тужний тенор саксофона Марсаліса.

Прелюдія.

Вона стоїть перед програвачем. Не знає, який CD обрати. Він підходить ззаду. Вона поривається обернутися, але він міцно тримає її за плечі. А коли відпускає, вона слухняно завмирає. Його пальці збудливо ковзають по спині, по сідницях. Вона уявляє, як він усміхається, завваживши, що під одягом немає ні бюстгальтера, ні

трусиків, але ворушитися не бажає, навіть голови не повертає, щоб упевнитися, чи правильний її здогад. Послух не менш збудливий.

Він витягає блузку зі штанів, прослизає прохолодними руками під шовк, прикладає розчепірені долоні до спини. Вона аж терпне від ледь стримуваної жаги.

— Вибери щось запальніше, — шепоче він їй на вухо.

Їй хочеться прихилитися до нього, потертися до паху, щоб відчутти ствердлу плоть, але їй подобається ця тяглість, яку диктує він. Їй подобається його стиль. Між ними — тихе порозуміння.

Вона обирає диск Боба Марлі. Еротична пристрасть реггі ллється з динаміків. Вона погойдується у такт мелодії. Заплющує очі. Знає, що не заблукає. Він — найкращий її проводир у цій мандрівці.

Він не розгойдується разом з нею, але його руки спроквола ковзають по ребрах, підкрадаючись до грудей.

Його губи у виїмці під шиєю.

— Зніми штани.

Наказовий тон холодний і водночас звабний.

Раптова зміна темпу захоплює її зненацька. Вона підозрює, що його це розважає. Руки зраджують її нервозність і збудженість, та все ж їй вдається розстібнути гудзик і блискавку на штанах. Зараз він усміхається. Вона певна цього, хоч і досі стоїть до нього спиною.

Штани зісковзують по ногах на підлогу. Він далі стоїть за її спиною, мне в долонях сідниці, а вона знову погойдується під музику.

— У тебе ямка.

Її пронизує неспокій. Якийсь гандж?

— Це зле чи добре? — питає вона тремтячим голосом.

Він тихо сміється.

— Дуже добре.

Гаряча хвиля захльостує її. Перемога...

Вона сидить тепер у кріслі, зовсім гола. Він вклякає між її розсунутими ногами. Її не видно його обличчя між своїми грудьми. Вона важко дихає, звивається, прагне дотягнутися до нього.

— Ще ні, — каже він тихо, і його язик ковзає донизу. — Зараз йдеться лише про тебе. Але ти не ворушись.

Від такої великодушності набігають на очі сльози. Її уже вічність не траплялися чоловіки, які ставили б задоволення жінки вище за власне.

Він відхиляє її назад, просуває долоні під сідниці, підтягує до себе — яка коштовна насолода.

Його рухи вправні, досконалі. Її охоплює така неймовірна жага, аж до болю, відчуття незборимої вібрації в усьому тілі.

Він підводить голову, дивиться на неї, його губи волого блищать від її соків.

— Ти мала еротичні фантазії про нас? — питає він з хлопчачим задерикуватим усміхом на устах, від якого в неї стискається серце.